

Stoga tužitelj, u zakonskom roku i po ovlaštenom punomoćniku, podnosi ovu žalbu protiv točke II. navedene presude, pobijajući je u cijelosti iz svih zakonom dopuštenih razloga, odnosno zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kao i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

II.

U obrazloženju presude navodi se da je sud pregledom zemljišnoknjižnog izvotka nekretnine koja je tuženicama bila dana u zakup (list 27 spisa) utvrdio kako je tužitelj suvlasnik predmetne nekretnine u 9/48 dijela, Karmen Nivić u 12/48 dijela, Zvonimir Kolumbić u 3/48 dijela, Margarita Kusijanović u 4/48 dijela, dok su John Kusijanović i Dana Kusijanović oboje suvlasnici, svaki u 10/48 dijela.

Također, pregledom Izjave Karmen Nivić koja se nalazi na listu 49 spisa, naslovni sud je utvrdio kako je Karmen Nivić na tužitelja prenijela sva prava vezana uz davanje navedene nekretnine u zakup, kao i da ga je ovlastila da u njeno ime prima zakupninu, odnosno potražuje i primi naknadu štete koja bi mogla nastati korištenjem poslovnog prostora od strane trećih osoba.

Iz istaknutih dokaza, sud je izveo zaključak kako je majka tužitelja, odnosno suvlasnica nekretnine u 12/48 dijela, Karmen Nivić, prenijela na tužitelja sva svoja prava prema tuženicama, slijedom čega je tužitelj ovlašten od tuženika zahtijevati naknadu za korištenje ukupno 21/48 dijela prava vlasništva nekretnine, budući da je on sam suvlasnik u 9/48 dijela.

Međutim, iako je naslovni sud pregledao i ocijenio sve dokaze dostavljene tijekom prvostupanjskog postupka, iz njih je izveo pogrešan zaključak, a posljedično je pogrešno primijenio i materijalno pravo na tako utvrđenu činjeničnu situaciju.

Naime, naslovni sud je priznao tužitelju tužbeni zahtjev za korist koju su tuženici imali od upotrebe suvlasničkih dijelova nekretnine tužitelja i njegove majke, koja ga je ovlastila za takvo potraživanje i prenijela na njega prava vezana uz nekretninu, dok je to propustio priznati za suvlasničke dijelove ostalih suvlasnika, iako činjenice i u postupku provedeni dokazi upućuju na drukčiji zaključak.

Tako sam sud na stranici šest obrazloženja ističe kako je uvidom u Ugovor o zakupu poslovnih prostorija od 28. rujna 1996. utvrdio da se u ugovoru navodi kako tužitelj ugovor zaključuje u svoje ime i ime ostalih suvlasnika, odnosno u ime suvlasnika Johna Kusianovicha, Danne Henderson – Kusianovich i Zvonimira Kolumbića.

Iako se izjava Zvonimira Kolumbića od 26. svibnja 2008. može tumačiti na način da nije postojalo ovlaštenje tužitelja za potraživanjem koristi koju su tuženici od predmetne nekretnine imali u odnosu na njegov suvlasnički dio (3/48 dijela), naslovni sud se niti u jednom dijelu obrazloženja presude nije upustio u objašnjavanje svog stajališta o tome zašto je djelomično odbio tužbeni zahtjev glede koristi koju su tuženici imali od predmetne nekretnine u odnosu na ostale suvlasnike, za što je tužitelj očito imao ovlaštenje (kao što i proizlazi iz samog ugovora), čime je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka budući da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, odnosno budući da je izreka presude proturječna njenim razlozima.

Osim toga, takav zaključak naslovnog suda protivan je i iskazu samog tužitelja danog na ročištu 27. kolovoza 2008., u kojem tužitelj jasno iskazuje kako od suvlasnika nekretnine jedino njegova majka i on žive u Dubrovniku, zbog čega su i bili u posjedu nekretnine, dok su ostali suvlasnici danas, kao i u vrijeme sklapanja ugovora o zakupu, opunomoćili njegovu tetku za obavljanje svih poslova vezanih za predmetnu nekretninu, a njegova tetka potom njega. To se

Stoga tužitelj, u zakonskom roku i po ovlaštenom punomoćniku, podnosi ovu žalbu protiv točke II. navedene presude, pobijajući je u cijelosti iz svih zakonom dopuštenih razloga, odnosno zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kao i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

II.

U obrazloženju presude navodi se da je sud pregledom zemljišnoknjižnog izvotka nekretnine koja je tuženicama bila dana u zakup (list 27 spisa) utvrdio kako je tužitelj suvlasnik predmetne nekretnine u 9/48 dijela, Karmen Nivić u 12/48 dijela, Zvonimir Kolumbić u 3/48 dijela, Margarita Kusijanović u 4/48 dijela, dok su John Kusijanović i Dana Kusijanović oboje suvlasnici, svaki u 10/48 dijela.

Također, pregledom Izjave Karmen Nivić koja se nalazi na listu 49 spisa, naslovni sud je utvrdio kako je Karmen Nivić na tužitelja prenijela sva prava vezana uz davanje navedene nekretnine u zakup, kao i da ga je ovlastila da u njeno ime prima zakupninu, odnosno potražuje i primi naknadu štete koja bi mogla nastati korištenjem poslovnog prostora od strane trećih osoba.

Iz istaknutih dokaza, sud je izveo zaključak kako je majka tužitelja, odnosno suvlasnica nekretnine u 12/48 dijela, Karmen Nivić, prenijela na tužitelja sva svoja prava prema tuženicama, slijedom čega je tužitelj ovlašten od tuženika zahtijevati naknadu za korištenje ukupno 21/48 dijela prava vlasništva nekretnine, budući da je on sam suvlasnik u 9/48 dijela.

Međutim, iako je naslovni sud pregledao i ocijenio sve dokaze dostavljene tijekom prvostupanjskog postupka, iz njih je izveo pogrešan zaključak, a posljedično je pogrešno primijenio i materijalno pravo na tako utvrđenu činjeničnu situaciju.

Naime, naslovni sud je priznao tužitelju tužbeni zahtjev za korist koju su tuženici imali od upotrebe suvlasničkih dijelova nekretnine tužitelja i njegove majke, koja ga je ovlastila za takvo potraživanje i prenijela na njega prava vezana uz nekretninu, dok je to propustio priznati za suvlasničke dijelove ostalih suvlasnika, iako činjenice i u postupku provedeni dokazi upućuju na drukčiji zaključak.

Tako sam sud na stranici šest obrazloženja ističe kako je uvidom u Ugovor o zakupu poslovnih prostorija od 28. rujna 1996. utvrdio da se u ugovoru navodi kako tužitelj ugovor zaključuje u svoje ime i ime ostalih suvlasnika, odnosno u ime suvlasnika Johna Kusianovicha, Danne Henderson – Kusianovich i Zvonimira Kolumbića.

Iako se izjava Zvonimira Kolumbića od 26. svibnja 2008. može tumačiti na način da nije postojalo ovlaštenje tužitelja za potraživanjem koristi koju su tuženici od predmetne nekretnine imali u odnosu na njegov suvlasnički dio (3/48 dijela), naslovni sud se niti u jednom dijelu obrazloženja presude nije upustio u objašnjavanje svog stajališta o tome zašto je djelomično odbio tužbeni zahtjev glede koristi koju su tuženici imali od predmetne nekretnine u odnosu na ostale suvlasnike, za što je tužitelj očito imao ovlaštenje (kao što i proizlazi iz samog ugovora), čime je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka budući da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, odnosno budući da je izreka presude proturječna njenim razlozima.

Osim toga, takav zaključak naslovnog suda protivan je i iskazu samog tužitelja danog na ročištu 27. kolovoza 2008., u kojem tužitelj jasno iskazuje kako od suvlasnika nekretnine jedino njegova majka i on žive u Dubrovniku, zbog čega su i bili u posjedu nekretnine, dok su ostali suvlasnici danas, kao i u vrijeme sklapanja ugovora o zakupu, opunomoćili njegovu tetku za obavljanje svih poslova vezanih za predmetnu nekretninu, a njegova tetka potom njega. To se